

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 77.

Elleve Session.

50de Mode.

Torsdagen den 8de Marts.

(Fortset.)

B. Christensen: Forsaavidt som jeg agter at stemme mod den sidste ærede Talers Forslag, fordi jeg vil holde fast ved Forslaget, som det er kommet til os, skulder jeg efter de Ord, vi nu have hørt, udtrykkelig at bemærke, at jeg paa ingen Maade finder det af den ærede Taler stillede Forslag enten omfangsrigere eller tydeligere end det, vi have modtaget fra det andet Thing, ja endogsaa, med Hensyn til hvad der er bemærket af den høitærede Justitsminister om Forskjellen paa Klager og Ansøgninger, til en vis Grad ikke uden Betænkelse.

Mossin: Jeg skal slutte mig til den sidste ærede Taler. Der er Tilfælde, hvor det kan være tvivlsomt, hvorsidt et Andragende har været Klage eller Ansøgning. Der er f. Ex. mig bekendt et Andragende om Estergivelse for Skolemusk, der paa den ene Side kunde betragtes som Klage over dem, der have pålagt Muskten, og paa den anden Side som et Ønske om at faae det givne Paalæg estergivet. Jeg kan saaledes ikke skjønne, at der er Noget vundet ved at vedtage dette Endringsforslag istedetfor det oprindelige Forslag.

Thalbitzer: Hvad den høitærede Justitsminister hittede, kunde let give Anledning til den Opfattelse, at jeg ikke skulde sætte Priis paa Theorien, men kun paa Praxis. Jeg kan

erklære, at jeg i min Stilling som Landmand har Agtelse for Theorien, og at jeg anseer Praxis uden Theori for meget svag. Men jeg vil have, at ligesom Praktikerne skulle tage Hensyn til Theorien, saaledes skal ogsaa Theoretikerne tage Hensyn til det Praktiske. Dette forekommer mig ikke at have fundet Sted i denne Sag. Det forekommer mig, at naar man faaer en Erklæring som den, jeg før omtalte, vil man dog nok vide Grunden til, at Embedsmændene kan sige, at et heelt Sogneforstanderskab, hvoraf ogsaa Præsten var Medlem, saa det ikke ubelukkende var halvstudeerte Nødvære, kan komme med Usandhed. Jeg er endnu nysgjerrig efter at vide, hvorledes Politimesteren har kunnet overbevise Cancelliet om, at vi havde sagt en Usandhed, hvor han ikke var nærværende. Det er sagt bestandigt under Sagen, at det var bedre, at man ikke fik det at vide, og det er ogsaa rigtigt nok fra det theoretiske Standpunkt, men fra det praktiske er det en stor Feil. Enhver, der forbrøder sig, faaer jo ved Dommen at vide de Præmisses, efter hvilke han er dømt. Men her kaldes det en Nysgjerrighed, som man ikke skal have tilfredsstillet, og Enhver vil dog vist indrømme, at det er et meget uskyldigt og billigt Ønske, at man faaer at vide, af hvilken Grund Vedkommende har kunnet sige, at et heelt Sogneforstanderskab har gjort sig skyldig i en Usandhed. Det er det, der gjør, at jeg ikke kan lade være at stemme for Loven.

Drejer: Nogle Ytringer af den næstforrige Taler foranledige mig til, i Henhold til hvad jeg ved Motiveringen af mit Forslag al-